

ningerne om asyl fra personer fra Serbien-Montenegro. Udtalelserne vedlægges som bilag. (Ikke optrykt her).

Indenrigsministeriet kan henvise til det af Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet anførte.

Indenrigsministeriet kan endvidere oplyse, at beslutningen om udsendelse af en sagkyndig delegation til Serbien-Montenegro var en beslutning truffet af indenrigsministeren på baggrund af den daværende politiske uro vedrørende værdien af de baggrundsoplysninger, som forelå til brug for Direktoratet for Udlændinges og Flygtningenævnets behandling. Der var ikke tale om, at Flygtningenævnet eller Direktoratet for Udlændinge af egen drift havde vurderet, at indhentelse af yderligere baggrundsoplysninger var fornødent til brug for behandlingen af asylsagerne.

Flygtningenævnet og Direktoratet for Udlændinge besluttede efter indenrigsministerens beslutning om udsendelse af delegationen at udsætte behandlingen af sagerne. Begge myndigheder har som følge af opgivelsen af planerne om udsendelse af delegationen besluttet at genoptage behandlingen af asylsagerne.

Det kan supplerende oplyses, at Flygtningenævnet i perioden 31. august 1995 - 28. september 1995 har meddelt de facto-status efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i 25 sager. Der er sket stadfæstelse i 44 sager, og 4 sager er udsat. Ansøgeren har frafaldt sin ansøgning om opholdstilladelse i 2 sager, 1 ansøger er udrejst før nævnsmødet, og Direktoratet for Udlændinge har meddelt de facto-status i 1 sag.

Det tilføjes, at Flygtningenævnets afgørelser efter udlændingelovens § 56, stk. 7, er endelige. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan indbringes eller omgøres af en anden administrativ myndighed, herunder Indenrigsministeriet.

Henset navnlig til de retssikkerhedsgarantier, der er knyttet til Flygtningenævnets behandling af en klage over Direktoratet for Udlændinges afgørelse i en asylsag, er det herefter Indenrigsministeriets opfattelse, at Indenrigsministeriet ikke kan give Flygtningenævnet og Direktoratet for Udlændinge konkrete direktiver med hensyn til den enkelte asylsags behandling og afgørelse.

Med hensyn til udstedelsen af generelle forskrifter må det antages, at ministerens beføjelser hertil må være begrænset til spørgsmål af mere formel karakter, idet ministeren ellers herved

regulerer materielle spørgsmål, der kan svække afgørelsernes uafhængighed af ministeriet.

Det er i den forbindelse Indenrigsministeriets opfattelse, at ministeren ikke i medfør af udlændingelovens § 46, stk. 3, hvorefter indenrigsministeren kan træffe bestemmelser om og fastsætte nærmere regler for Direktoratet for Udlændinges behandling af sager, der er omfattet af § 46, stk. 1 og 2, vil være beføjet til at udstede generelle forskrifter i videre omfang end ovenfor anført.

Spm. nr. S 2617

Til justitsministeren (14/9 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren redegøre for reglerne om varetægtsfængsling og forlængelse heraf?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i dagbladet Det Fri Aktuelt torsdag den 14. september 1995.

Svar (21/9 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Reglerne om varetægtsfængsling findes i retsplejelovens kapitel 70. Betingelserne for varetægtsfængsling af en sigtet er fastsat i retsplejelovens § 762.

Varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, forudsætter, at der er begrundet mistanke om, at sigtede har begået en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale og efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Herudover kræves det, at lovovertrædelsen efter en konkret vurdering skønnes at ville medføre fængselsstraf, jf. stk. 3.

Fængsling kan endvidere kun iværksættes, hvis der er bestemte grunde til at antage, at sigtede vil unddrage sig forfølgning eller fuldbyrdelse, at sigtede vil begå ny kriminalitet, eller at sigtede vil vanskeliggøre forfølgningen, jf. § 762, stk. 1.

Herudover gælder en regel (proportionalitetsgrundsætningen) om, at varetægtsfængsling ikke må anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrel-